

בעיר אגרת־י כסף, מיחל לבוקר אקום מן החלום הרע, אלך לגמנסיה. העולם גם כך התגשם גלות בתוך גלות. ולא היה מי שיתרה, נער, הנורא מכל הוא להיסתגל לחוסר עבודתי פשוטה, לטפל בדואר משרדי המרכז-החקלאי. את המכתבים הנכנסים יש למיין ולחלק מחדר לחדר, בששת הקומות. אחר כך, מאולם גדול בו גחונות עשרות כתבניות, מובא אליי הדואר היוצא לשם ביול ומשלוח. כמו-כן ניצבת אצלי מכונת שיכפול להדפסת חוזרים, מלאכה הרו-רשת מיומנות מעטה. פעמים נשאר זמן להכנת שיעורים או לקריאה. לפני בואי העסיקו במקום שתי בחורות. מנהלת כוח-האדם מברכת כל בוקר בטוב את פינתי. פעם בשבועיים מגיע סוכן של הוצאת ספרים לחלק למנוייו ספרים חדשים ומרשה לעיין בהם. קיטוני ללא חלון. גורת ניאון דולקת כל שעות היום מעל לדלפק.

בשבתות, עייף מכדי לצאת אל השמש. מאחר לישון.

זכורני שבת כווייה, הקיצותי פתאום למרגלותיי ניצבו צוחקות אימי ואחותי היפה, ילדה בת עשר, נחשלת בלימודיה. בין בוהן לאצבע רגלי השמאלית היה תקוע קטע עתון. דלוק. אימי קמצה בכפה קופסת גפרורים, מקבלת מאחותי את הגפרור הכבוי. רק אעצום עיניים והצחוק ההוא שלהן באוזניי

גמרתי אומר להוציא את אחותי מן הבית. בבקעת-ניצנים תשתפר. כאן אין לה סיכוי.

כל יום רשום ביומנה רע רע.

לבסוף השתכנעו ההורים שאין טוב מזה. ניאותו לממן בשכורתי את לימודיה. קיבלנו מן הפנימיה רשימת ציוד. תוך ימים אחדים היו כל חסכוניותי צרורים בתוך שמיכה חדשה, חולצות, לבנים, כלי מיטה.

החידוש שיחד את אחותי להיפרד מעל הוריני, לשמוח. לאחר שלוש שעות נסיעה הורדנו בתחנת האוטובוסים של בקעת-ניצנים, רק שתינו והצרור על גבי. שלושה קילומטרים של דרך עפר אל שער המשק. היתה שעת צהריים קיצית כמו פרי שנשתייר על העץ, כבדה בחום, בשתיקה מן הקולות העירוניים, ברהש חיי הסתר של כל החי והצומח לעצמו. ופטפוטי אחותי המתאמצת לשמח את המשא מעליי. עצי התמרים, המטפלת, אנשי המקום, הכל ספקו כפיים. מיד ניתן לנו חדר ללינת לילה.

הקטנה הביאה מסרק שאקלע את צמתה. המסרק נתקע להכעיס בשיער הרטוב. נרעדה פתאום ביבבה.

עם בוקר האירה הזריחה שדות עד קצה האופק, בלא בית. רק אני. כף ידה הלחה לא משה מתוך ידי. שנינו יחד עזובים. קח את אחותך היחידה וספר לה בדרך שאת הכל אתה עושה מאהבה

תכתוב

תבוא לביקורים

ילדה טובה.

נער הייתי ולא ידעתי שאף את הפיקרון הזה עשוי אני לאבד

בלילה נזכרתי איך פיסת החול דוחה את הים בלך ושוב. הים בסבלנות אין-קץ מחלחל. אין לה מנוס מפניו. כל ביאה שלו מותירה בה משהו מלחותו, היא כבר אחרת. מתרככת. גם כאשר נסוג, עדיין בה. הולך ובא. לולי היתה לו חוף היה חדר להיות ים, נהפך לאסון. לולי היה לה ים היתה נהפכת ליבשה סתם. החוף והים אוהבים בתכלית, בהבנה מפוקחת

אבל Kierkegaard זה אני. ידעתי זאת כאשר, באקראי, קראתי את סיפור אוויו-הבר —

הכתיבה: שיחת מלים אל מלים, ספר אל ספר. אם כי נולד ומת לפניי ניתן להכירו נפש את נפש, כיסוף את כיסוף. והשמחה: על פני מרחב הזמן פזורים שונים נוספים. אם כי אני, לשהות חמיקה, זכיתי לסיור אחותי, החיים מפרידים. ואילו Kierkegaard אחי, מאמין, מטיף לדת אמת, איש מת עוד ב-1855, — המוות לא יפריד בינינו. מבינים שנינו, הנלעגות אינה אובייקטיבית אלא צורך לאחרים. התגוננותם אין-אונים מפני היוצא-דופן. מבין אני את פנייתך לאלוהים כהשלמה עם הבדידות. ניחומים מדומים. מקנא אני בכ אחי הדני על שנולדת בדור אחר. אצלך האמונה היא מעבר מן הטרקלין אל הכנסייה שבחצר. אבינו שבשמיים אמתלאה מצויינת לשיחת אדם עם נפשו במר נפשו. איש לא יניד ראש. אבינו שבשמיים, המודה בכ מודה בתבוסה. הבדידות לוקחת שלל.

רוצה הייתי לראותך חי בעולמי. חשוף. למרות שאתה סופר. למרות שהכתיבה כמוה כהמצאת אבינו שבשמיים, תקוות סתר שיהיה שומע. תקוות מתבדה כל בוקר למראה הדפים על הכר, בתוליים

איש לא ירשום, בעוד מאה שנה, רפאלו אחי, אהבתיך. אתה אני ואני אתה. פיסת החול והים. גם אם גדחה בלך ושוב. חילחלת

Nunc dimittis